

tra Orthodoxi. qui veram & sinceram fidei, de Scriptura & Christo ac charitatis officiis, regulam & doctrinam, ad intelligendum & interpretandum Scripturas, afferunt, rectè eas intelligunt & feliciter explicant, etiam ex vernaculis & aliis notis versionibus, & nunquam, in earum explicatione hanc regulam sequentes, perniciosè errant; si verò docti sint, & in Hebraicis ac Græcis literis, artibusque & scientiis liberalibus, versati, etiam ex textibus originalibus, Scripturas verbaliter explicare, & realem explicationem, seu verum sensum, juxta leges artium, confirmare & defendere, falsumque sensum deprehendere & refutare possunt.

XLVII. Jam verò falsitas & absurditas contrariæ sententiæ etiam sic ostenditur. Si Usus Loquendi esset Regula Princeps interpretandi sacram Scripturam; non deberent res spirituales cœlestes ac divinæ, per eam significatæ, esse altioris naturæ ordinis & captus, quam sunt res naturales terrenæ & humanæ, hujus vitæ mundi & seculi, & deberent vocabulis phrasibusque in populo Hebræo & Græco receptis, tam bene propriè plenè & adæquatè exprimi, quam res hujus vitæ & seculi, nec superare naturalem captum & intelligentiam illorum populorum, sed ab illis tam bene, auditis vocabulis & phrasibus, citra specialem gratiam illuminationis & regenerationis, percipi & intelligi, quam res hujus vitæ & seculi, ejusmodi verbis & phrasibus significatæ. Nec enim aliter capio, quomodo Usus loquendi Regula princeps interpretandi sacram scripturam esse possit. Consequens est falsum & absurdum Scripturis Rationi & Experientiæ contrarium. Nam verba & phrasæ, in populis receptæ, propriè notant & significant res hujus vitæ & seculi, quibus intellectus hominis naturalis est proportionatus, nec res divinas ulterius exprimunt, quam eas hominis naturalis intellectus, lumine naturæ, cognoscit; non autem prout in se sunt, & in scriptura significantur, & juxta mentem Spiritus sancti intelligendæ proponuntur. Sic verba & phrasæ, inter homines usitatæ, eas non repræsentant nec adæquatè, etiam prout ab illuminatis & regenitis viatoribus intelliguntur, exprimunt; sed tantum per similitudinem quandam adumbrant, & quasi cretâ vel carbone aliquo ruditer delineant. Sic hominis naturalis capacitatem non
supe-